

СУБ'ЄКТИ ЗАПОБІГАННЯ СЕПАРАТИЗМУ ТА ТЕРОРИЗМУ В УКРАЇНІ

Курсант 309 навчальної групи Михайлишина І.О.

Науковий керівник: старший викладач кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права, кандидат юридичних наук Миронюк Т.В.

Сьогодні у світі є чітке усвідомлення, що однією з головних загроз його спокою і безпеки є тероризм. І це цілком слушно, зважаючи на його природу. Як відомо, терор (від лат. *terror* — страх, жах) — це цілеспрямована застрашлива дія, а також ідеологія насильства і практика впливу на суспільну свідомість, пов'язана із залякуванням населення різними формами протиправних насильницьких дій. Багато дослідників розглядають тероризм як один із способів політичної боротьби із застосуванням ідеологічно мотивованого насильства.

Тероризм можливий за умови співчуття справі терористів хоча б частини суспільства, тобто терористи потребують підтримки населення, саме з якого можуть формуватися так звані терористичні мережі.

Обов'язкова умова тероризму — резонанс терористичної акції в суспільстві. Широке поширення інформації про теракт, перетворення його на найбільш обговорювану подію є ключовим елементом тактики тероризму. Теракт, який залишився непоміченим або засекречений, втрачає всякий сенс.

Усвідомлюючи, яку загрозу особистості, суспільству та державі несе в собі сучасний тероризм, Україна, як суб'єкт міжнародного права, приєдналася до міжнародних конвенцій і протоколів по боротьбі з тероризмом. Виходячи з рішень Варшавської конференції 2001 року, Резолюції Ради Безпеки ООН від 28 вересня 2001 року № 1373 по боротьбі з тероризмом, Україна бере участь у діяльності антитерористичних структур, розвиває співробітництво зі спецслужбами багатьох держав. Водночас Україна постійно

вживає заходів щодо удосконалення національного антитерористичного права.

Правову основу боротьби з тероризмом становлять Конституція України, Кримінальний кодекс України, Європейська конвенція про боротьбу з тероризмом 1977 р., Міжнародна конвенція про боротьбу з бомбовим тероризмом, 1997р., Міжнародна конвенція про боротьбу з фінансуванням тероризму, 1999 р., інші міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, укази і розпорядження Президента України, постанови та розпорядження Кабінету Міністрів України, а також інші нормативно-правові акти, що приймаються на виконання законів України.

Відповідно до ст.4 Закону України “Про боротьбу з тероризмом” від 20.03.2003р. суб'єкти боротьби з тероризмом:

Організація боротьби з тероризмом в Україні та забезпечення її необхідними силами, засобами і ресурсами здійснюються Кабінетом Міністрів України у межах його компетенції.

Центральні органи виконавчої влади беруть участь у боротьбі з тероризмом у межах своєї компетенції, визначеної законами та виданими на їх основі іншими нормативно-правовими актами.

Суб'єктами, які безпосередньо здійснюють боротьбу з тероризмом у межах своєї компетенції, є: Служба безпеки України, яка є головним органом у загальнодержавній системі боротьби з терористичною діяльністю; Міністерство внутрішніх справ України; Міністерство оборони України; центральні органи виконавчої влади, що забезпечують формування та реалізують державну політику у сфері цивільного захисту; центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері захисту державного кордону; центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань; Управління державної охорони України.

Відповідно до постанови Верховної Ради України від 22.07.2014р. “Про прийняття за основу проекту Закону України про протидію і запобігання сепаратизму та подолання наслідків сепаратистської діяльності на території України (десепаратизацію)” під сепаратизмом автори проекту розуміють «діяльність, спрямовану на відокремлення частини території України з етнічних, мовних, релігійних мотивів для створення нової держави, наділеної політичною самостійністю або широкою автономією».

Сепаратизм розпалюється на кордонах (пограничні) України з метою виведення територій від України, при цьому використовується у великій мірі національний чинник (окрім соціального, політичного і інших) — розпалюється внутрішній конфлікт з елементами громадянської війни (протистояння «східняків» проти бандерівців, — розпалення ворожнечі прихильників попереднього режиму для неприйняття решти України, залучення найманців з Чечні, як повідомляється і Грузії, Осетії, донських козаків тощо проти українства). Військова агресія, принесена на українську землю кремлівським керівництвом у вигляді не вторгнення, а підтримки і розпалення вогнищ нестабільності. На національному рівні така агресія спричинила явище біженців — внутрішнього міграційного явища, досі не знаного.